

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3012/2022. (I. 13.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Pfv.III.21.023/2019/8. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozók az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. § (1) bekezdése alapján alkotmányjogi panaszukban kérték a Székesfehérvári Törvényszék 17.P.20.896/2016/40. számú ítélete, a Győri Ítéltábla Pf.III.20.338/2018/4/I. számú ítélete, valamint a Kúria Pfv.III.21.023/2019/8. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését.
- [2] 2. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügy előzményei és a panaszban foglaltak az alábbiak szerint foglalkozhatók össze.
- [3] Az indítványozó1. egy szlovákiai egyéni cég, amely nemzetközi fuvarozási tevékenységet végez az érdekkörébe tartozó másik szlovákiai vállalkozás által lízingelt és a részére használatra átengedett járművekkel. Az indítványozó2. az indítványozó1. gépjárművezetőként alkalmazott munkavállalója, az indítványozó3. gépjárművezetőként a lízingelő vállalkozással áll munkaviszonyban. 2009. március 5-én az indítványozó2. és az indítványozó3. által vezetett kamion közúti ellenőrzése során észlelt vezetési és pihenőidőre vonatkozó rendelkezések megsértése miatt az illetékes rendőrkapitányság 07010/2296/2009. számú határozatával az indítványozó1.-et 1 200 000 forint közigazgatási bírság megfizetésére kötelezte, egyben a járművet a közúti közlekedésről szóló 1988. évi I. törvény (a továbbiakban: Kkt.) 20. § (7) bekezdése alapján a közigazgatási bírság megfizetéséig visszatartotta és rögzítette, hogy a gépjármű köteles az elismervényen megjelölt helyen várakozni. A határozat „a járművezető részére” várakozási helyként a 8. számú főút 16 kilométerszelvény Pajor töltőállomás kamionparkolóját jelölte ki, melynek területét a járműszerelvényel nem hagyhatta el. Rögzítette, hogy a visszatartásból eredő kárért az eljáró hatóságot felelősség nem terheli [Kkt. 20. § (10) bekezdés].
- [4] Az indítványozó1. fellebbezése folytán eljáró alperes 2009. május 7-én kelt, 07000–1618/2/2009. számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Másnap az indítványozó1. személyesen egyeztetett a hatóság képviselőjével, melynek során tájékoztatást kapott arról, hogy a gépjárművezetőknek nem kell a kijelölt helyen tartózkodniuk. Az elsőfokú hatóság 2009. május 28-án írásban is tájékoztatta az indítványozó1. jogi képviselőjét, hogy a határozat rendelkező része a járművezetőkre vonatkozó kötelezettséget nem tartalmaz, csupán a jármű részére jelölte ki a várakozó helyet.
- [5] A másodfokú közigazgatási határozattal szemben az indítványozó1. keresetet terjesztett elő. A keresetet a Fejér Megyei Bíróság 2010. február 10-én kelt, 8.K.21.101/2009/17. számú ítéletével elutasította.
- [6] Az indítványozó2. és az indítványozó3. 2009. júniusának közepén tértek vissza Szlovákiába, ettől kezdve a járműszerelvény őrizenlenül maradt. A gépjármű visszatartásának ideje alatt az indítványozó1. három ízben tett feljelentést az alkatrészek, a pótkocsi és nagy mennyiségű üzemanyag eltulajdonítása miatt. Az eljárások eredménytelenül zárultak, az elkövető kilétét nem sikerült felderíteni.
- Az indítványozó1. módosított keresetében összesen 247 102,36 euró kártérítés és késedelmi kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Az indítványozó2. és az indítványozó3. személyenként 10 000 euró nem vagyoni kár megfizetését igényelte. Az indítványozó1. követelése az eltulajdonított pótkocsi lízingdíjával összefüggésben felmerült kárból, továbbá az általa a gépjárművezetőknek tényleges munkavégzés hiányában kifizetett összegből, és a bírságolás következtében tönkrement vállalkozásának beindítása kapcsán felmerült összegből tevődött össze.
- [7] Az elsőfokú bíróság 2018. október 17-én kelt, 17.P.20.896/2016/40. számú ítéletével a keresetet elutasította, mert az alperes határozata a jogszabályi rendelkezéseknek megfelelt, nem történt nyilvánvaló és kirívó jogal-

kalmazási hiba, jogellenes magatartás hiányában pedig a kártérítési felelősség jogalapja sem áll fenn. A jogalap vizsgálatához nem tartotta szükségesnek a tanúk meghallgatását és az adathordozón csatolt bizonyítékok megtekintését sem. Kifejtette, hogy a Kkt. a cselekmény elkövetésekor hatályos 20. § (7) bekezdése értelmében a visszatartási jogra még nem kellett alkalmazni a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény biztosítási intézkedésekre vonatkozó szabályait, ezért az alperesnek a járműszerelvény őrzéséről nem kellett gondoskodnia. Az elsőfokú határozatot értelmezve megállapította, hogy az a gépjárművezetők parkolóban tartózkodásáról nem, kizárólag a jármű visszatartásáról rendelkezett. Utalt arra, hogy a határozat indokolását sem lehet úgy értelmezni, hogy az a gépjárművezetőket mozgási szabadságukban korlátozta.

- [8] A másodfokú bíróság 2019. március 5-én kelt, Pf.III.20.338/2018/4/I. számú döntésével az elsőfokú ítéletet a per főtárgya tekintetében helybenhagyta. A másodfokú bíróság rámutatott, hogy a kártérítési igények megalapozottságához azt kellett volna bizonyítani, hogy az alperes terhére olyan jogellenes magatartás, kirívóan súlyos jogalkalmazási, jogértelmezési tévedés róható, amely az általuk állított károk bekövetkeztével okozati összefüggésben áll. A közúti szállításra vonatkozó egyes szociális jogszabályok összehangolásáról, a 3821/85/EGK és a 2135/98/EK tanácsi rendelet módosításáról, valamint a 3820/85/EGK tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló 561/2006/EK rendelet (továbbiakban: EK rendelet) 4. cikk *p*) pontja alapján megállapította, hogy az indítványozó1. tekinthető az ügyben szállítási vállalkozásnak, mivel a perrel érintett szállítási-fuvarozási tevékenységre az ő érdekkörében került sor, függetlenül attól, hogy a tevékenységet más cég által lízingelt járműszerelvennyel végezte. Kiemelte, hogy az EK rendelet értelmében a szállítási vállalkozás felelős a vállalkozás gépjárművezetői által elkövetett szabálysértésekért, hogy az indítványozó1. kárát nem a gépjármű visszatartása, hanem a kiszabott bírság meg nem fizetése okozta. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a visszatartással az alperes nem került birtokosi pozícióba, így a járműszerelvény őrzéséről sem kellett gondoskodnia, amit alátámaszt, hogy a Kkt. 20. § (7) bekezdésének az intézkedés időpontjában hatályos szövege nem tartalmazta a biztosítási intézkedésre vonatkozó szabályt. Utalt arra is, hogy az alperes által felajánlott őrzési lehetőséggel az indítványozó1. nem élt.
- [9] A Kúria 2020. november 17-én kelt, Pfv.III.21.023/2019/8. számú döntésével a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta. Rámutatott, hogy a felülvizsgálati kérelem lényegi hivatkozása az volt, hogy a másodfokú bíróság a tényállást tévesen állapította meg, mert nem tekinthette volna szállítási vállalkozásnak az indítványozó1.-et, az valójában az indítványozó1. másik „családi” vállalkozása, a C. s.r.o. volt. A felülvizsgálati kérelem azonban megsértett jogszabályként a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 206. §-át nem jelölte meg, ezért a Kúria a jogerős ítélet esetleges megalapozatlanságát nem vizsgálhatta. A felülvizsgálati döntés szerint az indítványozók utaltak még a másodfokú eljárással kapcsolatos bizonyítási hiányosságokra, problémákra, azonban ezek egyike kapcsán sem jelöltek meg adekvát eljárási jogszabálysértést, így ezeket a Kúria érdemben ugyan csak nem vizsgálhatta.
- [10] 3. Az Abtv. 27. § (1) bekezdése alapján benyújtott panaszukban az indítványozók az Alaptörvény I. cikk (2)–(4) bekezdéseire, a II. cikkére, IV. cikk (1) bekezdésére, a XIII. cikk (1) bekezdésére, a XIV. cikk (1)–(2) bekezdéseire, a XXVII. cikk (1) bekezdésére és a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésére, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) 47. cikkére hivatkozva állították a támadott ítélet alaptörvény-ellenességét.
- [11] Az indítványozó1. az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tulajdonhoz való jog sérelmének lényegét abban jelölte meg, hogy egyéni cége csődbe ment azon okból, hogy az általa lízingelt, és az alperesi hatóság az általa visszatartott, közel 100 millió Ft értékű kamionszerelvény őrzéséről nem gondoskodott, ezért abban bűncselekmények miatt jelentős károk keletkeztek, aminek következtében a lízingbeadó cég a többi kamion lízingszerződését felmondta, ez pedig a csőd bekövetkezését eredményezte. Az indítványozó2. és az indítványozó3. tekintetében a XIII. cikk (1) bekezdése az alkotmányjogi panasz szerint azért sérült, mert Magyarországot nem hagyhatták el, kényszerűségből voltak helyhez kötve a közigazgatási hatóság által kijelölt várakozóhelyen, és így az „emberi mindennapi szükségleteik tekintetében” is gátolva voltak.
- [12] Az indítványozó2. és az indítványozó3. az Alaptörvény II. cikkben foglalt emberi méltóság sérelmét és a XXVII. cikk (1) bekezdésében biztosított, Magyarország területén, a szabad mozgáshoz és tartózkodási helye szabad megválasztásához való jog sérelmét a tulajdonjoghoz fűződő joguk megsértésén keresztül állították.
- [13] Az Alaptörvény IV. cikk (1) bekezdésben foglalt alapjog az EK rendelet téves alkalmazása miatt sérült, egyfelől, mert az indítványozó1. nem minősíthető szállítási vállalkozásnak, másfelől, mert a gépjármű visszatartásának mértéke és ideje nem volt arányos és hatékony intézkedés.

- [14] A XXIV. cikk (1) bekezdése az alkotmányjogi panasz szerint egyrészt azért sérült, mert az eljáró bíróságoknak tisztáznia kellett volna, hogy a közigazgatási jogkörben okozott kár elbírálása iránt folyó eljárásban az indítványozó1.-nek faxon megküldött határozat milyen okból tartalmaz más szövegezést, mint a bíróságnak benyújtott közigazgatási iratban levő határozat. A közigazgatási jogkörben okozott kár megállapítása iránti eljárás során ugyanis az alperes nem az eredeti iratokat csatolta be, és annak becsatolását a bíróság nem követelte meg. A nem részrehajló és tisztességes eljárás azon okból sem érvényesült, mert az indítványozó1.-et a közigazgatási hatóságok a szállítási vállalkozás vezetőjének tekintették, holott a szállítási vállalkozást az érdekeltiségébe tartozó C. s.r.o. gazdasági társaság végezte.
- [15] Az indítvány szerint az Alaptörvény XXIV. cikk (2) bekezdése sérelmét az okozza, hogy a közigazgatási hatóság az indítványozóknak okozott kárt nem ismerte el, azt a mai napig nem térítette meg.
- [16] Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének a sérelmét az indítványozó1. azért állította, mert véleménye szerint kirívóan súlyos jogsértés történt, amikor a hatóság vele szemben alkalmazott közigazgatási bírságot. Az indítványozó1. szerint ugyanis egy másik személyt kellett volna figyelembe venni szállítási vállalkozóként. A vállalkozás vezetője nem ő volt, ő csupán az általa lízingelt kamionnak a C. s.r.o. cégnek történő átadásban járt el. Mindebből következően az indítványozó1.-et nem lehetett volna 1 200 000 forint bírsággal sújtani, mert mint a kamiont lízingelő, egyéni cég vezetőjének az „ügyhöz semmi köze nem volt”. A Kúria a kereset elbírálásánál az EK rendelet előírásait nem alkalmazta. Az indítványozó1. által előterjesztett bizonyítékokat nem vizsgálták meg, azokat a tényállás megállapításánál indokolatlanul mellőzték. A lefoglalt gépjármű őrzési kötelezettsége azt az állami szervet terhelte, aki a hatósági intézkedést elrendelte, ezzel kapcsolatos tényállást azonban a bíróság nem állapított meg. A peres eljárás során a személyesen megjelenő indítványozó1. részére a fellebbezési eljárásban nem biztosítottak tolmács közreműködést, holott a magyar nyelvet nem kellően ismeri és érti, és az elsőfokú eljárásban is tolmács közreműködésével folyt a személyes meghallgatása.
- [17] Az indítványozó1. a jogorvoslathoz fűződő joga [Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdés] megsértését a tisztességes eljárás tekintetében előadottakkal azonos indokkal állította, véleménye szerint ezen okokból az érdemi és hatékony jogorvoslati jog nem érvényesülhetett, így csak formális döntés szülehetett. Az indítványozó1. azt is megjegyzi, hogy a támadott bírói döntés a fenti okokból ellentétes a Charta 47. cikkével. Az indítványozó2. és az indítványozó3. a jogorvoslati jog sérelmét abban látták, hogy részükre a közigazgatási határozat nem került kézbesítésre, ezért a tartózkodási helyként történt kijelölés tekintetében a közigazgatási határozat ellen jogorvoslattal nem élhettek.
- [18] Az Abtv. 27. §-a szerinti panasz az Alaptörvény I. cikk állított sérelmére vonatkozóan indokolást nem tartalmaz.
- [19] 4. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1)–(2) bekezdései alapján mindenekelőtt azt vizsgálta meg, hogy az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság törvényi feltételeinek megfelel-e.
- [20] Az alkotmányjogi panaszt az indítványozók az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott határidőn belül nyújtották be. Az eljárásban az indítványozók felperesként vettek részt, az alkotmányjogi panasz előterjesztésére jogosultak, az ügyben érintettnek minősülnek. A támadott döntés az ügy érdemében hozott, rendes jogorvoslattal nem támadható bírói határozat. Az indítványozók a jogorvoslati lehetőségüket kimerítették. Az indítványozók jogi képviselője az eljárás során az Alkotmánybíróság felhívása ellenére sem csatolt olyan meghatalmazást, amely az Alkotmánybíróság előtti eljárásban való képviselőre vonatkozna, ezért az Alkotmánybíróság az Ügyrend 25. § (6) bekezdésének megfelelően az eljárását úgy folytatta le, mintha a jogi képviselői meghatalmazás nem jött volna létre, azaz úgy tekintette, hogy az indítványozók személyesen járnak el.
- [21] Az alkotmányjogi panasz benyújtásának feltétele, hogy az indítványozó Alaptörvényben biztosított jog sérelmére hivatkozzon [Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pont, 52. § (1b) bekezdés b) pont]. Az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy az Alaptörvény alkotmányjogi panaszban megjelölt I. cikk (2)–(4) bekezdései nem tekinthetők az indítványozók Alaptörvényben biztosított jogának, ekként azok sérelmére alkotmányjogi panasz nem alapozható. Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény I. cikkére vonatkozó gyakorlata értelmében az Alaptörvény vonatkozó rendelkezései az állam kötelezettségeit határozzák meg az alapjogok védelme és biztosítása érdekében, így közvetlenül ezen rendelkezések vonatkozásában sincs helye alkotmányjogi panasznak {3231/2014. (IX. 22.) AB végzés, Indokolás [8]; 3024/2015. (II. 9.) AB határozat, Indokolás [32]}.
- [22] Az indítványozó1. alkotmányjogi panaszában hivatkozott a Charta megsértésére is. Az Alkotmánybíróság emlékeztet, hogy az Alaptörvény 24. cikk f) pontja, valamint az Abtv. 32. §-a alapján csak a jogszabályok nemzetközi szerződésbe ütközésének a vizsgálatára terjed ki a hatásköre, és arra is csak az Abtv. 32. § (2) bekezdésé-

ben meghatározott indítványozói kör indítványára; bírói döntések nemzetközi szerződésbe ütközésének vizsgálatára azonban nincs hatásköre.

- [23] Az indítványnak az Abtv. 52. § (1) bekezdése értelmében határozott kérelmet kell tartalmaznia. A kérelem akkor határozott, ha megfelel az Abtv. 52. § (1b) bekezdés a)–f) pontjaiban foglalt kritériumoknak. A kérelem a határozottság Abtv. 52. § (1b) bekezdésében felsorolt követelményeit részben teljesíti.
- [24] A határozott kérelem követelményei szerint az indítványnak egyértelműen elő kell adnia az eljárás megindításának indokait, alkotmányjogi panasz esetén az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét, továbbá indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével [Abtv. 52. § (1b) bekezdés b) és e) pont]. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz az indítványozó1. tekintetében az Alaptörvény IV. cikk (1) bekezdésével és a XXVIII. cikk (7) bekezdésével, az indítványozó2. és az indítványozó3. tekintetében az Alaptörvény II. cikkével, a IV. cikk (1) bekezdésével, a XIII. cikk (1) bekezdésével és a XXVII. cikk (1) bekezdésével összefüggésben nem felel meg a határozottság követelményének, mert nem tartalmaz alkotmányjogilag értékelhető indokolást arra vonatkozóan, hogy a támasztott ítélet miként sérti az indítványozók felsorolt alapjogait {3339/2020. (VIII. 5.) AB végzés, Indokolás [13]}.
- [25] 4.5. A kifejtettek alapján az indítványban megjelölt alaptörvényi rendelkezések közül a az indítványozó1. esetében a XIII. cikk (1) bekezdésére, a XXIV. cikk (1)–(2) bekezdéseire és a XXVIII. cikk (1) bekezdésére, az indítványozó2. és az indítványozó3. esetében a XXIV. cikk (2) bekezdésére, valamint a XXVIII. cikk (7) bekezdésére alapított indítványelem felel meg a határozott kérelem valamennyi követelményének.
- [26] 5. Az Abtv. 29. §-a alapján az – egyéb törvényi feltételeknek megfelelő – alkotmányjogi panasz akkor fogadható be, ha a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség lehetőségét támasztja alá vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vet fel. E két feltétel alternatív jellegű, így az egyik fennállása önmagában is megalapozza az Alkotmánybíróság érdemi eljárását {pl. 21/2016. (XI. 30.) AB határozat, Indokolás [20]; 34/2013. (XI. 22.) AB határozat, Indokolás [18]}. A feltételek meglétének vizsgálata az Alkotmánybíróság mérlegelési jogkörébe tartozik.
- [27] Az indítványozó1. a tulajdonhoz való jog sérelmét abban jelölte meg, hogy egyéni cége csődbe ment, mert a visszatartott kamion őrzéséről az alperesi hatóság nem gondoskodott, miközben az őrizetlen gépkocsit ért tulajdon elleni bűncselekmények miatt a lízingscéga a többi gépjárművére vonatkozó lízingszerződést felmondta. Az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésével összefüggésben az Alkotmánybíróság rámutat arra, hogy gyakorlata szerint különbséget kell tenni a polgári jogi és az alkotmányos tulajdonvédelem között, a kettő nem azonos: „az alkotmányos tulajdonvédelem köre és módja nem szükségképpen követi a polgári jogi fogalmakat és nem azonosítható az absztrakt polgári jogi tulajdon védelmével”. Továbbá „nem vonható az alkotmányos tulajdonvédelem alá minden olyan ügy, melyben az indítványozó állítása szerint jogsértő bírósági határozatok eredményeként pervesztes lett, és ezért vagyonszertést szenvedett el”. Az alkotmányjogi panasz a tulajdonjog sérelméről keresztül nem lehet eszköze a bíróságok által az indítványozó szerint elkövetett, alkotmányossági kérdést fel nem vető, egyszerű törvénysértések orvoslásának [lásd például: 3120/2017. (V. 30.) AB határozat, Indokolás [40]}.
- [28] Az indítványozó1. az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése sérelmére is hivatkozott, részben az alperesi határozatok eltérő szövegezését, részben szállítási vállalkozónak történő minősítését kifogásolva. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az Alaptörvény XXIV. cikkének (1) bekezdése – noha a kárigény előterjesztése a hatósági eljárásra tekintettel történt – nem kapcsolható össze közvetlenül a közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránti perrel, mivel abban bíróság és nem hatóság járt el. Az indítványozó1. az eljárás tisztességtelenségére vonatkozó aggályait az Alkotmánybíróság ezért az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése körében értékelte.
- [29] Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint az Alaptörvény XXIV. cikk (2) bekezdése olyan, alapvető jogot deklaráló rendelkezés, melyet tényleges tartalommal a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény közigazgatási jogkörben okozott kárért való felelősségre vonatkozó szabályai töltenek ki, biztosítva ezen alkotmányos jog teljességét. Az Alaptörvény XXIV. cikk (2) bekezdése megteremti annak lehetőségét, hogy a hatósági eljárásban érintettek – „törvényben meghatározottak szerint” – érvényesíthessék kárigényüket a bíróságok előtt. A kártérítésre való konkrét jogosultságot – jogvita esetén – jogerős bírói döntés állapítja meg. Alkotmányjogi panaszukban az indítványozók arra hivatkoztak, hogy az alperesi hatóság a kárukat nem térítette meg. Az Alkotmánybíróság szerint nem jelenti az indítványozók Alaptörvény XXIV. cikk (2) bekezdése szerinti jogának sérelmét,

hogy számukra a bíróságok nem ítélték meg kártérítést, kárigényük érvényesítésére ugyanis lehetőségük volt {3105/2018. (IV. 9.) AB határozat, Indokolás [33]–[34]}.

- [30] A tisztességes eljáráshoz való jog sérelmével összefüggésben az indítványozó1. a bírósági döntés szerinti tényállás megállapítását, az ezt megalapozó bizonyítást, a döntés alapjául szolgáló jogszabály megválasztását, valamint a bíróság jogértelmezését tekintette alaptörvény-ellenesnek. Az indítványozó1.-nek az alkotmányjogi panaszbeadványában az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése tekintetében előadott érveit illetően az Alkotmánybíróság a rendelkezésre álló iratok alapján arra a megállapításra jutott, hogy az indítványozó1. valójában nem alkotmányossági problémát állít. Az alkotmányjogi panasz arra irányult, hogy az Alkotmánybíróság a közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránti keresetet a bíróságoktól eltérő módon értékelje, illetve a bíróság által elfoglalt jogi álláspontot felülvizsgálja. Az Alkotmánybíróságnak az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés *d)* pontja, valamint az Abtv. 27. § (1) bekezdése alapján a bírósági eljárást befejező döntéseknek kizárólag az alkotmányossági szempontú felülvizsgálatára van hatásköre. A bírósági döntések ellen benyújtott alkotmányjogi panasz nem tekinthető a további jogorvoslattal nem támadható bírósági döntések általános felülvizsgálati eszközének, mivel az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszon keresztül is az Alaptörvény és az abban biztosított jogok védelmére hivatott {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]}. Ebből következően az Alkotmánybíróság a bírósági döntés irányának, a bizonyítékok körének, bírói mérlegelésének és értékelésének felülbírálatára nem rendelkezik hatáskörrel {3231/2012. (IX. 28.) AB végzés, Indokolás [4]}. Az Alkotmánybíróság emellett hangsúlyozza, hogy a magyar nyelvet nem kellően ismerő indítványozó1. esetében – az alkotmányjogi panaszban foglaltak szerint is – tolmács közreműködésével történt a személyes meghallgatás, másrészt az indítványozó1. a peres eljárás során jogi képviselő igénybevételével járt el.
- [31] Az Alkotmánybíróság a XXVIII. cikk (1) bekezdésével összefüggésben előadott panaszelemek tekintetében megállapította, hogy az indítványozók alkotmányjogi panasza valójában a bírósági eljárás felülbírálatára irányul, a panasz nem alkotmányossági, hanem törvényességi kérdésekre vonatkozik, a rendes bíróság jogértelmezésének és jogalkalmazásának helyességét vitatja.
- [32] Az indítványozó2. és az indítványozó3. a jogorvoslati jog sérelmeként arra hivatkozott, hogy részükre a közigazgatási határozat nem került kézbesítésre, ezért a tartózkodási helyként történt kijelölés tekintetében a közigazgatási határozat ellen jogorvoslattal nem élhettek. A jogorvoslatához fűződő jog megsértése [Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdés] körében az indítvány valójában nem a közigazgatási jogkörben okozott károk megtérítése iránti perben, hanem az alapügyben, vagyis a közigazgatási hatósági eljárásban, és azt követő bírósági felülvizsgálati szakaszban hozott döntések ellen irányult. Az alkotmányjogi panaszban tehát keverednek az alapügyben, valamint a közigazgatási jogkörben okozott károk megtérítése iránti perben állított jogszabály-sértések. Az Alkotmánybíróság a közigazgatási határozatnak a hatósági eljárásban történt kézbesítése tekintetében előadott kifogásokat nem vizsgálhatta, mert a közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránti per nem az alapügy folytatása, nem újabb jogorvoslati eszköz. Az alapperben hozott határozat jogereje kizárja, hogy annak ténymegállapításait, az alkalmazott jogszabályokat és azok értelmezését, valamint a megállapított jogkövetkezményt a kártérítési per bírósága újraértelmezje.
- [33] 6. Mindezek alapján az Alkotmánybíróság arra a következtetésre jutott, hogy az indítvány nem tartalmaz olyan indokot, ami alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vetne fel, vagy a bírói döntés érdemére kiható alaptörvény-ellenesség kételyét támasztaná alá, ezért az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a)*, *f)* és *h)* pontja alapján, figyelemmel az Abtv. 56. § (2) és (3) bekezdésére azt visszautasította.

Budapest, 2021. december 14.

Dr. Juhász Miklós s. k.,
tanácsvezető, előadó alkotmánybíró

Dr. Juhász Miklós s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Czine Ágnes
alkotmánybíró helyett

Dr. Juhász Miklós s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Horváth Attila
alkotmánybíró helyett

Dr. Juhász Miklós s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Juhász Imre
alkotmánybíró helyett

Dr. Juhász Miklós s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Sulyok Tamás
alkotmánybíró helyett

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/606/2021.

